

ширджикитѣ и сеизитѣ, които се готвятъ и очакватъ да станатъ Каймаками.

— Правда, наистина е тъй! Танзиматъ! а танзимата е закупенъ отъ Ерменцитѣ, Гърцитѣ и Евреигѣ.

— Нищо не можешъ да направишъ. Ще си останемъ при своето. И ний си имаме свои стъпени: хайдутинъ, юнакъ, дервишинъ или калугеринъ.

— Изведнѣжъ нѣкой си съ малко присипналъ, нѣ още звѣнливъ гласъ продума изъ-задъ канарата:

— Чорбаджията забравихте. И драмата отскочиха въ различни страни, като попарени съ врѣла вода, и се заловиха за пушкитѣ си.

Изъ-задъ канарата излѣзе стариятъ Стефанъ, а слѣдъ него изскочаха двѣтъ ловджийски кучета, съ настрѣхнали на шинитѣ косми и съ полуотворени уста.

— Балканъ, Дере, назадъ! Добръ дошелъ въйводо, добръ вечеръ Кушчу-оглу! Тѣ стояха като юкони и не знаеха да отговарятъ ли на привѣтствието съ привѣтствие или да изгърмятъ пушкитѣ си. Стефанъ продължаваше:

— Не се страхувайте, дѣтца мои, азъ не съмъ кжръ-сердаринъ, азъ съмъ старъ чорбаджия, който помни, когато вий още бѣхте дѣтца, какъ ви угощавахъ азъ съ гевреци, когато бивахте похватни и бързи, а какъ ви дърпахъ за ушитѣ, когато вий бивахте поплювковци и ахмац и като гарги. Вий сте мои ученици, — азъ ли ще ви направя зло? Азъ съмъ старъ хайдутинъ, старъ юнакъ уважаванъ заедно съ всичкиятъ нашъ народъ и хайдутитѣ и юнацитѣ; съ свойтъ си трудъ азъ заслужихъ уважението на людиеѣ, въ моитѣ градини и прѣзъ моитѣ огради вий не прѣскачахте. Самъ азъ не мога да бѣджито хайдутинъ, нито юнакъ, защо тогава да ви се бъркамъ въ тѣзи работа? Расхсждайте се докѣ сте още млади, до кѣтъ още имате врѣме-ходете, колкото по задълбочавате въ гората, толкова повече дърва ще намѣритѣ. Вий си приказвахте, защото сте млади, крѣвѣта ви кипи, языкѣтъ ви стърби, а пакъ азъ ви пазихъ, защото съмъ старъ.